

Womhaj Bóh!

Cizklo 20.
14. meje.

Četnik 9.
1899.

Šerbske nježelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Esmolerjez knižiczišcežetni w Budyschinje a so tam dostacž so sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

G r a d i.

Joel 2, 28.

Ja chzu wot mojeho Ducha na wscho czěło wulecž.

Wosebni hoscjo dadža tym, kotrychž chzedža pšchinč wopntacž, hižo do předka prajicž, so k nim pšchinđu, duž jim swojeho pábla poščelju, kiž dyrbi ja nich bydło kšacacž a wscho ja nich rjenje pšchihotowacž. Profeta Joel bě tajkile Božeho swjateho Duchowu pošok. Wón je něhdy swojemu ludej wótsje i hłobom pšchipowjedzil, so swjaty Duch pšchinďže.

W starym klubje dostachu drje i khwilemi tež někoti swjateho Ducha darjeneho, ale jeno na wěstu khwilu, duž mózachu profetojo se swjatym Duchom wobdarjeni předowacž a džimy czinicž. Woni dostachu swjateho Ducha, so tak praju, i kapkami.

Alle swjatkki bu swjaty Duch na wuczomnikow wulaty, so so- kaž móžna rěka na nich lijesche a po tym pšchi nich pšchezo jawosta. Wón jich wschěch i nowa porodži, wonowi a w nich džělawy jawosta. Takle wón našeho Snjesowu sapoczany skutk w domje, we wutrobach a w žiwjenju do- dokonja.

Wola naš: kšchesczijanow swjaty Duch to kame džěło dodokonja. Wěš jeho hižo mamy, ale spochi wón i nowa k nam pšchikhadža a pšchinješe nam swoje rjane dary.

Jako bu ty kšcheczeny, bu ty Bože džěcjo. Tehdy so ty i nowa narodži. Alle ty dyrbiš tež tajki džěit měcž, na kotrymž ty do wscheho swoje „haj“ wuprajíš, sčtož

bu tebi pšchi twojim wuškčezanju jako kšcheczenki dar nadarjene. Ty bu něhdy kšcheczeny a šakorjenjeny do tro- jenicžkeho Boha, ale sechzesch sbóžny bycž a wěcznemu hněwej wuczetnyč, dyrbiš so ty pokutny a i poknej wěru k Bohu wołacž.

Wóh je tu ja tebe a pšchi tebi spochi se wschej swojej hnadu a se swojimi darami, ale ty dyrbiš měcž woczki a wuschki, ruzy a wutrobu ja wschě tele Bože dary.

Hdyž Boži deschecžik dže, tehdy drje wón wschu krajinu womacža, tola na puczach a na lamjenjach wón stejo nje- wostanje, ale i nich wotběhnje, jeno na šworanym poli a na luzy a na šahrodze so wón do semje šaczišcheci a korusčki wuškchewi, jim nowu móž spožeci, so móhli swoj plód njesč.

Wot našeho kšcheczenja šem swjaty Duch nad nami wobstajnje džěla, chze nam našchu duschu šmjehezcicž, do- hotowacž, so móhli jeho hnadu a jeho bohate dary do so nuts wsacž, pšchetož hagle po tym, hdyž šmny je šobu do so wsali, budžemy wopravdže wěrní kšchesczijenjo, džěczi šwětla; jako tajzy šmny swojeho sbóžnika pošnali a tajkele pošnacže wschě našche myšle wujafni a našeho ducha wodži, jako tajzy se wschej swojej duschu se swojim sbóžnikom šjenoczeni wostanjemy, so hinašcho njemóžemy, dnyžli swojemu Snjesej i czětom a i wutrobu šlužicž.

Wscho tole chze nam swjaty Duch nadaricž. Šeli so jemu nješkchecziwisch a so pšchecziwo njemu nješapjerasch, chze so wón na wscho czěło wulecž, to rěka, chze tebe hrěšchneho a šmjertneho człowjeka wscheho pšchestworicž, wonowicž, wuškcheczicž. Niž jeno wuczerjam a předarjam,

— Konferenca, kotraž na namjet ruskeho křezora k wuradženju wo wotbrónjenju našich wójskim hromadze stupi, ho w blížichim čašku w hlownym měsće Niederlandskeje w Haagu serbže. Staty budža drje wschitke hwojich fastupjerjom póšlacž. Wóni to činija s dwórliwosće pschecžiwu ruskemu křezorej. Pschetož to je do přédka widžecž, so žyly wuradženje wulkeho wuspěcha njesměje. Hdy bychu ho te pschicžiny, kotrež k wójnam wjedu, sawisč, hordosč, nahrabnosč s ludoweje wutrobny wuforjenicž móhly, potom by tež wuhlady byl, so bychu wójny pschestały. Ale dokelž to móžno njeje, tež wschitke wuradženja pschi najlěpschej woli wuspěcha njesměja. Derje budže, so chzedža k lěpschemu franjennych w bitwje hiščeje kručzišče postajenja wobsamknyč, kaž šu hačž dotal byle a so maja ho wone wot wschitkich ludow pschirpósnačž. Tele postajenja dyrba wot nětka sa móriske wójny tu šamu plačžiwosčž mječž.

Něki žiwjenja,

s někotrych wošebnych spruchow šwjateho pišma wuwjedžene.

Tole napišmo ma šerbska kniha s lěta 1770, kotraž je ho nam wot Šerba pschepodała a w totrejž čitamny dobre hnujaze wuloženja šwjateho pišma. Wny lubym čitarjam s tutych natwarjaznych knihow něotre wukladowanje k pošhljenju a natwarjenju wutrobow podamy:

Ezech. 34, 15. 16.

Ja chzu šam moje wozny pasčž, ja chzu jim dacž wotpoczowacž, praji tón Šnješ. Ja chzu to šhubjene šašo pytačž, a to šabludžene šašo pschuwjesčž, a to franjene šwobalečž, to šłabe pošhlnicž, na to tucžne a šylne chzu ja šedžbowacž, a chzu jo pasčž kaž šo šłuscha.

D kaš dobro maja ho te wozny Šesufowe pschi šwojim pastyrju! Niz žyly a najecži, tež wone šame, njedyrbja ho pasčž; dokelž wone najlěpscheje pastwy njewjedža, tež ju prawje wužiwale njebychu: pschetož wozny, kotrež hjes pastyrja na dobrej pastwje šhodža, ho tež na najlěpschej trawje šwadž šmjercž jědža, abo wone pschezo jědža a tola njepšchibwaju. Teho dla praji Šesuf: Wón šam chze je pasčž, kiž ho wón na tu wěž prawje wustěji. Wón šam je wscheho dosčž, duž maja tež jeho wozny wschu polnosčž pola njeho. Wón je žiwjenje, teho dla dyrbi jeho woznam ta pastwa k pošhljenju, k šdžerženju, haj k pomozny žiwjenja šłuzicž. Psched nim boji ho wschitko, šchtož na šemi, wysche šemje a pod šemju je, teho dla njeswaži ho žana šłosčž k jeho woznam; ale wone pašu ho w dobrym wotpoczinku a čžichim pokuju. Wón wě, hdy jeho wozny tucžneje abo šucheje pastwy potrebaja, so bychu šebi tamnu, mjenujžy tucžnu, čžim wysche wažile; wón wě, hdy je čžaš pasčž a wotpoczowacž. Wón chze jim dacž wotpoczowacž; pod šłódkom jeho šchidlow maja wone psched šłóncžnej horzotu dobre pschitnyčje. Wón šhowa je w šlym čžašku w šwojej hěčje. Wón šakita je potajnje w šwojim wobhydlenju. A kaš derje budže ho po tej próžy wotpoczowacž! Kaš derje budže to čžinicž! Šchto dha nochžyl ho temu dobremu pastyrjej pasčž dacž?

Mój pastyr chžyl mje pasčž na jenej dobrej pastwi,
Tež, hdyž ja lačžny šym, mje k šłódknej wodži wjesčž.
D Šnježe! šawróčž mje,
Hdyž moja myšl pschi šwěcži
Chze wostacž, da chžyl ty ju šašo k tebi njesčž.

Psalm. 23, 1.

Tón Šnješ je mój pastyr, na ničim ja nusu njesměju.

D šboža polne, šbóžne, s wotpoczinkom a pokujom wobdarjene wozny, kotrež ho pod šlym wulkeho Šehovah pašu! Wón je tón dobrý pastyr. Wón njemóže šwoje wozny hinaš, hačž derje, s dobrým a k dobremu wodžicž. Wón wjedže je po prawym pucžu. Wón honi je s wulkej šmilnosčžu, ale je njepšchecžeri. Hdyž wone dale njemóžga, dha wosmje je wón s wjěšelosčžu na šwoje ramjenja a njeky je, haj wón je tež derje na ruzny wosmje a paže je na klinje, hačž nanajlěpje. Š. 40, 11. Wón wodži je na dobre, mjenujžy k čžerštwěj wodže a na šelenu šufu. Wón pyta je, a jeho šedžbowanje je psched šelškim wjelkom a šawom wobarnuje. Wón je taš šwěrnny, so šamo šwoje žiwjenje sa nje

wostaji a je na pošled k wěčžnemu wotpoczinkew pschuwjedže. D kaš derje dha je, ho wot tuteho pastyrja nihdy njefaběžecž.

Duž ničžo njedyrbi na tym šwěcže
Wot mojoj' pastyrja mje wjesčž.
Mam tudy štajne derjehicže,
Hačž mje tež budža k rowu njesčž.
Hdyž runje psches šmjercž čžělo panje,
Dha wěm wschaš, to ho wěcže štanje,
Duch budže k njesju horje špicž.
Tu wotrocžk njemže w domje wostacž,
Šsyn dyrbi paš to herbštwow dostacž,
Hačž runje se šwěta ma hiečž.

Budžcže šprawni!

„To mi ničžo njepomha bibliju čžitačž, ja ju tola njerošymju,“ praji pschekupž k někomu, kotryž jeho napominašče, so by pilnišcho w njej čžital.

„Šchto dha wy njerošymicže?“

„Ničžo, wona je mi čžiječe njerošymliwa.“

Tón, kiž powjedasče, běšče psches to šnaty, so pschi wikowanju hušto dosčž šprawny njeběšče.

„Nó, mój pschecželo, duž chžemy šebi juntrócž loškosrošymliwy šchpruch namafacž,“ drubi džesče a w bibliji pytajo pošłži pošl na šłowa 2 Mójš. 20, 15: „Ty njedyrbišch kradnyčž.“ To je něšchto, šchtož móžecže rošymicž, ně wěrnno? Na to pschidžže, so tež po tym čžinicže.“

Wěšto to je nušne, so my žyly bibliju rošymicž nawuškjemy; ale to najwažnišče tola je, so my po tym, šchtož šamóžemny šapschimnyčž, čžinimy, potom nabudžemy džěš a wjetšcheje šaknosčje. Njeczinimy-li to, potom nam tež ničžo njepomha žyly šłowo Bože šrošymicž. Čžinimy-li paš, potom budže nam Bóh po našchim trjebanju šrošymjenje sa jeho šłowo wotšamknyčž.

W Šesufowym mjenje ho modlicž.

Šchto to šeka, je juntrócž něhduscha pošhanta najlěpje wuložila.

„Nó, macže Šana,“ taš praji mišjonar k tej s pošhanštwowobrocženej, praj mi, šchto to šeka: „W Šesufowym mjenje ho modlicž?“

Wona da ščžehowaze wotmolwjenje: „Ja njewěm, wotrocžko Boži, hačž budu ho wo tym prawje wuprajicž móž. Ale ja chzu tebi prajicž, kaš šebi to myšlu. Ty dyrbišch mje potom dale rošwucžicž.“

Hdyž mam ja naležnosčž na wulkeho krala, ja, jako štara, žusa žona, hnydom bje wscheho k njemu běžecž njemóžu. Duž pytam šebi najpředny wyšoteho muža a teho prascham, šchto wón k mojej proštwěj praji, hačž móže ho psched krala pschijnjesčž. Najradšcho bych ho na kralowe džěčžo wobrocžila. Wone krala najlěpje šnaje. By-li kralowe džěčžo ke mni prajilo: „Šaj, twója proštwowa da ho šlyšhecž,“ potom bych je prošyl, so mnu psched krala hiečž. Čžini-li to, potom ho krala wjazny bojecž njetrjebam, ale móžu šroschtnje psched njeho štipicž. Potom štipju ho šady kraloweho šyna, a tón sa mje rěčži; ja ničžo rěčžecž njetrjebam. Njedyrbjal-li kral „haj“ prajicž? Wěšče. Wona džěš štara žona njeprošny, ale wyšoki muž, kotrehož kral lubuje, jeho šyn. Šłaj, hdyž ja w mjenje Božeho šyna prošchu, potom móžu šroschtnje prošnyčž. Ja wopšchijam Bože džěčžo a šym jeno s nim, duž mje Bóh šazpěčž njemóže.“

Šawěšče rjane wukladowanje teho šłowa „w Šesufowym mjenje ho modlicž“. Mišjonar ničžo wjazny pschistašicž njemóžesče. Wny tež niz.

Něšchto k rošpominanju.

Bóh dawa nam druhdy čžeršjecž sa tych, kotrychž lubujemy a naš psches to bliže k šebi čžehnje.

Dališče dobrowólne darj sa wošhe armeniške šyroty:

Š Rumšchiz 3 hr.

W mjenje wobohich šyrotow praji wutrobny džaf

Šólčž, redaktor.